

Pavlovsky, per entendre'ns

Ángel Pavlovsky presenta *Pavlovsky*. Sense inhibicions, amb morro i molta tranquil·litat. És el privilegi de "poder ser tu mateix a l'escenari". Des d'ara i fins al setembre, al Teatre Condal, l'artista celebra quinze anys de vida i *music-hall* a Barcelona.

L'estrella fa la seva aparició en escena. Els seus ulls blaus, des del maquillatge, projecten una mirada penetrant cap a la sala. El seu cos estilitzat, amagat en un vestuari d'una sofisticació que raneja en l'esperpent, comença a passejar el monòleg d'un costat a l'altre. I t'oblides automàticament de l'absència de decorats. El cartell de l'espectacle ens ho havia avisat abans d'entrar: "Per a què?".

Juga i fa jugar. Provoca amb una sensibilitat calculada. Aprofita la borratxera general per proposar un orgasme col·lectiu. I té el valor de fer riure amb la seva pròpia intimitat. Al Teatre Condal, Pavlovsky demostra, amb dues hores de *Pavlovsky*, que "no hi ha mai dues nits iguals". I no enganya ningú. Ni a ella mateixa. Ni a ell mateix.

—*Vostè va marxar molt jove d'Argentina...*

—No. Bé, vaig fer diversos viatges per aquí, però el darrer cop que vaig creuar la bassa va ser a finals del 73. Tampoc era tan jove. Tinc cinquanta anys i en fa disset que sóc aquí.

—*La situació política d'Argentina, en aquell moment, el va ajudar a prendre la decisió de marxar?*

—No, aquell era un moment esperançador per a Argentina a causa de la tornada de Perón. Se suposava que des de llavors tot se solucionaria. No va ser així. Però no vaig marxar per raons polítiques, sinó perquè tenia esperit aven-

turer i ganes de provar fortuna.

—*¿Per què va escollir Barcelona?*

—Bé, en realitat no sé qui va escollir a qui. Vaig arribar a Barcelona perquè vaig fer el viatge en vaixell. Però primer vaig anar a Madrid, on vaig treballar prop de dos anys. Després, a la Costa de Sol i d'allí a Barcelona, on em va sortir una feina eventual. Aquí vaig tenir el meu primer èxit i em vaig quedar.

—*¿Què representa, ara, Barcelona per a vostè?*

—És casa meua. Sóc d'aquí. La ciutat reunia tot el que calia perquè em quedés. Aquí tinc els meus llibres, les meves plantes, els meus gossos, la meua família... Suposo que continuaré vivint aquí molt temps.

—*¿Li agrada la Barcelona olímpica?*

—El tema em desinteressa absolutament, no m'importa gens. Em sembla molt bé embellir una ciutat, millorar-la, modernitzar-la —entre cometes—, però no per un fet d'aquest tipus. Tinc l'horrible record del que foren els mundials de futbol. Durant els dies que van durar vam haver de parar i esperar que acabessin per tornar a començar. Recordo aquell any com a nefast.

—*¿A què es deu la pèrdua d'agressivitat, amb els anys, de Pavlovsky cap al públic al seu espectacle?*

—Suposo que amb el temps és inevitable que un canvi, per a millor, és clar. I això em pot haver passat

a mi. Vaig tenir especial preocupació en traure agressivitat a tot allò que faig, perquè penso que ja no té raó de ser i perquè els resultats s'agraeixen més quan es treballa amb la tendresa i amb la tranquil·litat que no quan es treballa amb la tensió i l'agressivitat. Aleshores, jo suposava que havia de ser així; però pensa que el públic era també més agressiu i avui això no passa i ningú no es sorprèn que un senyor pugui a un escenari amb una falda.

—*¿El seu és un espectacle de transformisme?*

—No ho sé... Sí. A mi em diuen transformista i accepto el terme, perquè hi ha una necessitat de retolar, però jo no em transformo en res. Essencialment treballa a partir de mi mateix, el personatge de l'escenari no és un personatge inventat, som la mateixa persona. Ideològicament diu el que jo penso i és més, podria fer l'espectacle vestit com vaig ara mateix o com vas tu, però crec que no he de privar l'espectador de trobar-se amb aquella imatge més sofisticada i més divertida.

—*¿Així, doncs, Pavlovsky espectacle és una autojustificació o una referència de si mateix?*

—No ho sé, no sé teoritzar massa sobre el que faig, però en principi em considero afortunat perquè ho faig perquè vull i perquè puc. I afortunat també en

diversos sentits: no depenc del fet que em contractin o que em truquin per fer l'espectacle; vaig generant el meu treball, no tinc patró; en fi, arrisco. Però millor em senta no treballar, si no treballa i no em falta per viure tampoc no és allò que em traguí el cuquet per pujar a l'escenari.

D'alguna manera la feina que faig és una feina política, perquè et poses a explicar-te i prens una determinada postura. Però no és

imprescindible que existeixi aquest personatge, ni per a mi ni per a ningú. És la meua forma de vida, m'agrada, em sento còmode, vaig bé i també podria de-

xar de fer-ho tranquil·lament. D'altra banda és un absolut privilegi poder ser tu mateix a l'escenari.

—*Désprés de veure el seu espectacle es té la impressió que vostè hi arrisca molt, ho dic pel fet de preparar una coreografia amb vint persones del públic.*

—Va ser un risc, però ja no ho és. Està tot molt provat i molt calculat; a més, jo tinc una manera d'actuar, amb naturalitat, que fa la impressió que estigui improvisant constantment. I bé, sí, és arriscat, però m'agraden els riscos. També és arriscat ficar-se en un teatre el mes d'agost, a Barcelona; ser un empresari sense capital i dependre absolutament de la taquilla, cosa que si no va bé has de sortir corrent a traure un crèdit per poder pagar tothom, com ja ha passat alguna vegada. De totes maneres continuaré treballant així i sense subvencions, que és una manera de preservar la meua independència.

—*¿No pensa mai, abans de l'espectacle, que la gent pot no funcionar aquella nit?*

—Bé, encara així es produiria alguna cosa interessant.

—*¿I després d'aquest no li passa pel cap, a vegades, que la gent som absolutament manipulables?*

—Sí, però també jo ho sóc. Depèn de la finalitat amb la qual es produeixi aquesta manipulació, perquè si ets un conductor, que és una paraula més suau que manipulador, i condueixes amb l'única intenció de divertirte i que ens divertim tots plegats, em sembla absolutament sa.

—*Sí, però el seu espectacle té també tot un missatge subliminal.*

—Si els saps trobar, n'hi ha molts. També et pots quedar només amb el riure

fàcil, els jocs de llums... Intento carregar-me els valors en els quals no crec, com ara l'estupidesa, els tabús que té la gent, el masculisme i tantes altres coses. Això sí, jugant, sense pronunciar grans frases. És com jugar amb nens, a allò que surti.

—*¿Pavlovsky li fot morro a la vida?*

—Sí, absolutament, perquè és inevitable. Jo no visc només les dues hores que estic damunt l'escenari cada nit i hi ha coses que les faig molt més a disgust que això i que s'han de fer. Paral·lèlament et passen coses a la vida, com quan se't mor algun amic, l'enterres i a la nit has de sortir a fer aquesta feina, que consisteix a divertir a la gent. Així, o li fots morro o t'enfoneses.

—*¿Pavlovsky és ell o ella?*

—Es ell i ella. Però és ell perquè el cervell pensant és meu i llavors tot sorgeix a partir d'un treball de *coco*. És ell i és absolutament antimasclista, no sé si massa feminista, perquè no ho tinc massa clar.

—*¿I ha lligat algun cop a l'espectacle?*

—Sí, un cop. Ens vam conèixer damunt l'escenari i d'allà va sorgir una història que va durar sis anys.

—*¿Pavlovsky entén?*

—Això m'ho preguntes perquè a l'espectacle hi ha un moment en què dic: "En una sala de concerts qui riu és que no enten i aquí entenen. Bé, els que no han entès això que no es preocupin, és perquè no entenen, però potser sortiran entenen". Jugo amb aquesta paraula i, a més a més, en aquest moment és quan calibro quin públic hi ha aquella nit. Responent a la pregunta, està claríssim que Pavlovsky entén. Cada cop menys, però entén.

Joan Marí

